

вото схващане на накипаелитѣ интереси на племето ни, ще си позволимъ да прѣдадемъ, което можахме да запишемъ и схванемъ, колкото това е било възможно. Прѣдупрѣждаваме, обаче, читателитѣ си, че въпрѣки желанието ни, много нѣщо е пропустнато, защото вдъхновеното слово на писателя ни увличаше и ржката прѣставаше да бѣлѣжи и че често сж допълвани редоветѣ по спомняне.

За това искаме извинение отъ писателя, ако нѣкждѣ не точно е схванато и има пропуснати мисли; а читателя нѣка знае, че всѣкога сме искали да се доближимъ до казаното. И ако това не е сторено, то не е отъ желание да се омаловажава серйозното въ мисълтъта на Страшимирова.

На Плѣвенското общество тази година отъ 14 до 21 ноември Антонъ Страшимировъ държа седемъ бесѣда.

I. Сравнителна и обща характеристика на българитѣ.

II. Българска народна психология.

III. Индивидуализъмъ и демократизъмъ у насъ.

IV. Слѣди отъ богомолството въ нашия битъ.

V. Българката въ сравнение съ жената въ Франция, Холандия, Германия, Скандинавия, Русия, Романия, Черна гора, Сърбия и Гърция.

VI. Какво става съ нашата младежъ?

VII. Врѣме на велики падения. Артуръ Рембо, Оскаръ Уайлдъ, Пшибишевски.

Онова, което поглѣща вниманието на слушателя въ тия бесѣди е домогването да се обясни българската дѣйствителностъ съ нашия миналъ битъ.

Характера на българина, психологията му, онова, което съставлява нашъ индивидуализъмъ и демократизъмъ се подкрѣпя съ данни, черпени отъ автентиченъ източникъ; народни пѣсни, обичаи, поговорки, мемоари, до колкото тѣ сж дадени отъ авторитети съ извѣстностъ.

И наистина при липса на писана история, каквато всѣки народъ има, при оскуденитѣ мемоари на лѣтописци, които нашитѣ библиотеки не сж запазили, при оная небрѣжностъ въ подбора на фолклорни материали, съ които сж разполагали българскитѣ учени хора—идеята на Антонъ Страшимировъ да се позове на народната пѣсенъ и на поговоркитѣ за да обясни характерното за българина е и оригинално и едно здраво подхващане на онѣзи въпроси, които чакатъ умѣло разрѣшение.

Антонъ Страшимировъ намира, че индивидуалнитѣ качества на българина се долавятъ въ характернитѣ черти на традиционно обособенитѣ български групи: Мизийци, Тракийци, Шопи, Македонци, и Рупци. Писателя схваща, че мизиецътъ отъ старопланинскитѣ паэви („Колибарътъ“) не е като онятъ отъ брѣговетѣ на Дунава. Тракиецътъ отъ Срѣдня гора („Стрѣмецътъ“) не е тоя отъ доли-